

Kamer van Volksvertegenwoordigers

BUITENGEWONE ZITTING 1988

7 MAART 1988

WETSVOORSTEL

houdende het herstellen van de rechterlijke bevoegdheid inzake strafrechtelijke veroordelingen door afschaffing van de wet van 31 mei 1888 tot invoering van de voorwaardelijke invrijheidstelling in het strafstelsel

(Ingediend door de heer Annemans)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het hoeft geen betoog dat het strafrecht en zijn toepassing het slachtoffer zijn van een grote onduidelijkheid. Door diverse aanpassingen van de strafuitvoering, werd de rechtstreekse bevoegdheid van de strafrechter op bijzondere wijze ondermijnd. Waar wij geen bezwaar hebben tegen een versoepeling die de greep van de strafrechter behoudt (zoals dat het geval is in de wet op het sociaal verweer) hebben wij bezwaar tegen de wetten die de strafuitvoering te zeer loskoppelen van het rechterlijke oordeel.

In het kader van een harde aanpak van de criminaliteit, is een verduidelijking en een helderheid van de manier waarop uitgesproken straffen ook daadwerkelijk worden uitgevoerd uiterst noodzakelijk. Op dit ogenblik komt de « Wet Lejeune » neer op een forfaitaire en lineaire reductie van zowat alle gevangenisstraffen.

Waar het strafrecht bedoeld is om vooraleer het misdrijf wordt gepleegd, duidelijk aan te geven wat de straf is die maatschappelijk wordt opgelegd voor het begaan van een bepaald misdrijf, is het strafrecht momenteel wat het bepalen van zijn straffen betreft,

Chambre des Représentants

SESSION EXTRAORDINAIRE 1988

7 MARS 1988

PROPOSITION DE LOI

rétablissant la compétence judiciaire en matière de condamnation pénale par l'abrogation de la loi du 31 mai 1888 établissant la libération conditionnelle dans le système pénal.

(Déposée par M. Annemans)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Il va sans dire que le droit pénal et son application souffrent d'une grande imprécision. Les divers aménagements qui ont été apportés à l'exécution de la peine ont fortement ébranlé la compétence directe du juge répressif. Si nous pouvons admettre un assouplissement qui laisse intact le pouvoir du juge répressif (comme c'est le cas dans la loi de défense sociale), il en va tout autrement en ce qui concerne les lois qui dissocient par trop l'exécution de la peine de l'appréciation du juge.

Une répression sévère de la criminalité n'est possible que si l'on clarifie la situation quant à la manière dont les peines prononcées sont exécutées. A l'heure actuelle, la loi « Lejeune » implique une réduction forfaitaire et linéaire de la quasi-totalité des peines de prison.

Alors que l'objet du droit pénal est de déterminer avec précision la peine qui sera infligée par la société pour sanctionner une infraction donnée, avant que celle-ci ne soit commise, force est de constater que la tarification des peines n'est plus aujourd'hui qu'une

een grote komedie geworden. Niemand kan precies zeggen, tenzij aan de hand van een ingewikkeld gewoonterecht, wat de straf is voor een bepaald misdrijf.

De straf uit de strafwet is dus een gegeven dat geen enkele indicatieve waarde meer heeft. Wij bepleiten dan ook dat het strafrecht opnieuw duidelijk zijn functie zou opnemen. Niet de sociale assistenten, niet de criminologen, niet het goed of het slecht gedrag van de gevangene, doch enkel en uitsluitend de strafrechter bepaalt wat de straf is. Op die manier kunnen tevens de preventiviteit en de afschrikking opnieuw hun functie binnen het strafrecht uitoefenen.

Alleen op die manier wordt het schema hersteld waarbij de wetgever indicatief een minimum- en een maximumgrens bepaalt die dan door de rechter toegepast wordt ter individualisering van de uiteindelijke straf.

Wij zijn ons ervan bewust dat deze hervorming even groot is als destijds de invoering van de wet en stellen dan ook een overgangperiode in.

G. ANNEMANS

WETSVOORSTEL

Artikel 1

De wet van 31 mei 1888 tot invoering van de voorwaardelijke invrijheidstelling in het strafstelsel, wordt opgeheven.

Art. 2

Deze wet treedt in werking, ten aanzien van die straffen welke worden uitgesproken, zes maanden na de publikatie in het *Belgisch Staatsblad*.

25 februari 1988

G. ANNEMANS

vaste comédie. A moins de se référer à un droit coutumier complexe, personne ne peut dire avec précision quelle est la peine prévue pour une infraction déterminée.

La peine fixée par la loi pénale n'a donc plus aucune valeur indicative. Nous souhaitons dès lors vivement que la fonction du droit pénal soit rétablie clairement. Ce ne sont ni les assistants sociaux, ni les criminologues, ni le bon ou le mauvais comportement du détenu qui doivent déterminer la peine, mais le juge répressif, et lui seul. Le droit pénal recouvrerait ainsi sa fonction de prévention et de dissuasion.

C'est la seule manière de rétablir le système par lequel le législateur fixe, à titre indicatif, un minimum et maximum dont le juge s'inspirera pour individualiser la peine définitive.

Nous sommes conscients du fait que cette réforme revêt un caractère aussi essentiel que ce fut le cas, à l'époque, de l'instauration de la loi considérée. C'est pourquoi nous prévoyons une période transitoire.

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

La loi du 31 mai 1888 établissant la libération conditionnelle dans le système pénal est abrogée.

Art. 2

La présente loi s'appliquera aux peines prononcées, six mois après sa publication au *Moniteur belge*.

25 février 1988.